

Το χρέος είναι ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ (και «άρα» διαγραμμαμένο)!

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 24 Οκτωβρίου 2013 18:27 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Γράφει ο Ο Νίκος Μπογιόπουλος

«Όλοι γνωρίζουν ότι η Ελλάδα δεν θα μπορέσει ποτέ να αποπληρώσει τα χρέη της», έλεγε την περασμένη βδομάδα σε συνέντευξή του στο «Spiegel», ο Τζορτζ Σόρος. «Όχι, απαντά η κυβέρνηση, το χρέος είναι «βιώσιμο» και θα το πληρώσουμε. Μόνο να: Δώστε μας μια επιμήκυνση μέχρι το... 2064!

Αφού λοιπόν ήδη μας το ξεφούρνισαν πόσο μακριά πάει αυτό το παραμύθι, ας κάνουμε μια ανακεφαλαίωση: Υποτίθεται πως όσα φρικτά βιώνει ο ελληνικός λαός τα βιώνει για να μειωθεί το χρέος. Στην πραγματικότητα συμβαίνει το εξής:

Το 2009 το δημόσιο χρέος ήταν στο 129% του ΑΕΠ. Αλλά το 2014 (σύμφωνα με το προσχέδιο του προϋπολογισμού) μετά από τέσσερα χρόνια αδιάκοπης βαρβαρότητας, μετά από δύο μηνόνια, μετά από διαρκείς εφαρμοστικούς, από μεσοπρόθεσμα και από μακροπρόθεσμα μέτρα ληλασίας, μετά από χαράτσια, φοροληστείες και «κουρέματα», το χρέος αναμένεται να έχει εκτιναχτεί στο 177,5% του ΑΕΠ!

Δηλαδή θα είναι κατά 50 μονάδες μεγαλύτερο ως ποσοστό του ΑΕΠ από τη στιγμή που υποτίθεται ότι άρχισαν να το μειώνουν!

	2009	2010	2011	2012	2013*	2014**
Ομόλογα	272.011	276.302	259.774	86.297	76.280	59.610
Ερασιυπόθεσμο τίτλοι	10.946	9.442	15.059	18.357	14.950	14.950
Δάνεια	15.567	54.542	93.145	200.883	234.670	250.440
A. Χρέος Κεντρικής Διοίκησης	298.524	340.286	367.978	305.537	325.900	325.000
(ως % του ΑΕΠ)	129,2%	153,2%	176,5%	157,7%	178,2%	177,5%
B. Χρέος ΝΠΔΔ, κέρματα κ.λπ. μείον επενδύσεις σε τίτλους ΕΔ	24.688	13.553	9.928	5.843	3.600	3.200
Γ. Χρέος Κεντρικής Κυβέρνησης κατά ESA (A+B)	323.212	353.839	377.906	311.380	329.500	328.200
(ως % του ΑΕΠ)	139,9%	159,3%	181,2%	160,7%	180,1%	179,3%
Δ. Χρέος ΟΤΑ, ΟΚΑ μείον ενδοκυβερνητικό χρέος	-23.522	-24.325	-22.755	-7.455	-8.500	-8.900
Ε. Χρέος Γενικής Κυβέρνησης (Γ+Δ)	299.690	329.514	355.141	303.925	321.000	319.400
(ως % του ΑΕΠ)	129,7%	148,3%	170,3%	158,9%	175,5%	174,5%
ΑΕΠ	231.081	222.151	208.532	193.749	182.911	183.089

* Εκτιμήσεις. Υπολογίστηκε ότι μέχρι 31/12/2013 θα εκταμιευτεί το σύνολο του υπολοίπου ποσού που έχει προβλεφθεί για το 2013, ύψους 4,9 δισ. ευρώ (EFSF 3,1 δισ. ευρώ και ΔΝΤ 1,8 δισ. ευρώ). Εφόσον δεν εκταμιευθεί το σύνολο του ποσού αυτού η διαφορά του θα μειώσει ισόποσο το ύψος του δημόσιου χρέους.
** Προβλέψεις

Μετά από 4 χρόνια μηνονίων το χρέος το 2014 θα βρίσκεται στο 177,5% του ΑΕΠ (προσχέδιο προϋπολογισμού για το 2014)

Αυτός ο κατήφορος δεν πρόκειται να σταματήσει. Και σίγουρα δεν πρόκειται να τον σταματήσουν τα μηνόνια. Τα μηνόνια και οι τρόικες δεν μειώνουν το χρέος. Ποτέ δεν είχαν τέτοιο στόχο. Τα μηνόνια και οι τρόικες «ταΐζουν» το χρέος.

Οι κυβερνώντες λένε ότι παίρνουν δάνεια (και συνάπτουν μηνόνια) γιατί η χώρα έχει χρέη. Ψέμα! Ισχύει το αντίστροφο: **Οι χώρες (όχι μόνο η Ελλάδα) δεν παίρνουν δάνεια επειδή έχουν χρέη, έχουν χρέη επειδή παίρνουν δάνεια! Και τα μεν δάνεια τα ξεκοκκαλίζουν οι πλουτοκράτες. Τα δε - όλο και αυξανόμενα - χρέη των δανείων τα φορτώνονται οι λαοί.**

Αυτή δεν είναι μια ελληνική ιδιαιτερότητα. Σύμφωνα με τον Στίγκλιτς, μέσα από αυτήν τη διαδικασία, οι χρεωμένες χώρες κατέβαλαν στους πιστωτές τους για αποπληρωμή παλιότερων χρεών το διάστημα 1984 – 2000 το αστρονομικό ποσό των **4,6 τρις. δολαρίων!**

Χαρακτηριστικό επίσης το παράδειγμα που έρχεται από τη δεκαετία του '80 και αποτυπώνεται στα στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας: Στις αρχές του 1980 το χρέος που είχαν 109 «πιστολήπτριες» χώρες προς τους πιστωτές τους ήταν 430 δισ. δολάρια. Παρά το γεγονός ότι μέχρι το 1986 είχαν πληρώσει σε τόκους 336 δισ. δολάρια, στο τέλος της ίδιας χρονιάς είχαν φτάσει να χρωστάνε πάνω από 880 δισ. δολάρια. Μέσα σε μια εξαετία, δηλαδή, χρωστούσαν ποσό υπερδιπλάσιο από εκείνο που αρχικά είχαν δανειστεί, και ενώ την ίδια ώρα είχαν ήδη πληρώσει σε τόκους τα 4/5 των αρχικών δανείων!

Κάπως έτσι, σε κάθε προηγούμενο λογαριασμό χρεών, επέρχεται - όπως περιέγραφε ο Λένιν - ένας «τοκογλυφικός επιπρόσθετος λογαριασμός πάνω σε εκείνον που 20 φορές ως τώρα πληρώθηκε».

Εξέλιξη χρέους στην Ευρωζώνη ως ποσοστό του ΑΕΠ (%)				
Χώρα	2009	2010	2011	2012
Βέλγιο	95,7	95,7	98	99,8
Γερμανία	74,5	82,5	80	81
Ιρλανδία	64,4	91,2	104,1	117,4
Ελλάδα	129,7	148,3	170,3	156,9
Ισπανία	54	61,7	70,5	86
Γαλλία	79,2	82,4	85,8	90,2
Ιταλία	116,4	119,3	120,7	127
Κύπρος	58,5	61,3	71,5	86,6
Λουξεμβούργο	15,5	19,5	18,7	21,7
Ολλανδία	60,8	63,4	65,7	71,3
Αυστρία	69,2	72,3	72,8	74
Πορτογαλία	83,7	94	108,2	124,1
Φινλανδία	43,5	48,7	49,2	53,6
Εσθονία	7,1	6,7	6,1	9,8
Μάλτα	66,5	66,8	69,5	71,3
Σλοβακία	35,6	41	43,4	52,4
Σλοβενία	35,2	38,7	47,1	54,4
Ευρωζώνη	80	85,4	87,3	90,6
ΕΕ - 28	74,3	79,8	82,3	88

Όπως προκύπτει από την προχθεσινή έκθεση της Eurostat, η πολιτική της «μείωσης των χρέους» έχει οδηγήσει σε αύξηση του χρέους σε όλα (ανεξαιρέτως!) τα κράτη – μέλη της Ευρωζώνης

Η πολιτική της λιτότητας, με μνημόνια και τρόικες ή χωρίς, αξιοποιεί το χρέος ως πρόσχημα για νέες μειώσεις μισθών, για νέες μειώσεις συντάξεων, για νέες αυξήσεις φόρων, για γενικό ξεπούλημα, για κατάργηση κάθε έννοιας εργασιακών δικαιωμάτων. Συνεχίζοντας (με ή χωρίς μνημόνια) την ίδια πολιτική, την πολιτική του μνημονίου, δεν μειώνουν το χρέος. Το διογκώνουν! Το πολλαπλασιάζουν!

Τα παραπάνω δεν είναι αποτέλεσμα κάποιου «λάθους». Και σίγουρα στην περίπτωση της Ελλάδας δεν έχει γίνει κανένα «λάθος»...

Τα χρέη και τα ελλείμματα (ή τα πλεονάσματα) είναι μέρος του δημόσιου πλούτου που παράγεται από τον ιδρώτα των πολλών. Είναι κι αυτά, δηλαδή, κομμάτια του συνολικού δημόσιου πλούτου που κάποιοι λίγοι κηφήνες τον υπεξαρούν διαχρονικά. Τα δάνεια που προκαλούν τα χρέη δεν πάνε (ποτέ δεν πήγαιναν) σε μισθούς και συντάξεις εργαζομένων, όπως με θρασύτητα ισχυρίζονται οι «όλοι μαζί τα φάγαμε». Επιστρέφουν σχεδόν στο σύνολό τους σε δανειστές και τοκογλύφους! Τα δάνεια δεν πάνε (ποτέ δεν πήγαιναν) στην Υγεία και την Παιδεία. Πάνε στους τραπεζίτες, στους εφοπλιστές, στους κεφαλαιοκράτες που τα απομυζούν για να χρηματοδοτούν τις μπίζνες και τις ανακεφαλαιώσεις τους. Τα δάνεια δεν πάνε (ποτέ δεν πήγαιναν) στο ανύπαρκτο κράτος Πρόνοιας. Πάνε για να καλύπτονται οι τρύπες από τις φοροαπαλλαγές, τις φοροελαφρύνσεις, τα «πακέτα» ενισχύσεων, τις επιχορηγήσεις προς την ολιγαρχία. Πάνε για το μεγάλο φαγοπότι που άλλοτε λέγεται Ολυμπιάδα, άλλοτε λέγεται υποβρύχια που γέρνουν και μονίμως λέγεται ΝΑΤΟικοί εξοπλισμοί.

Εν ολίγοις: **Ο δανεισμός και η υπερχρέωση αποτελεί τη (συνήθη στον καπιταλισμό) τακτική της ολιγαρχίας, μέσω της οποίας το κεφάλαιο αφενός εξασφαλίζει πηγές για τη δική του ρευστότητα, αφετέρου συνεχίζει να χρεώνει τα βάρη του δικού του δανεισμού στα λαϊκά στρώματα.**

Εκεί πηγαίνουν τα δάνεια. Από εκεί προέρχονται τα χρέη. Αυτά πληρώνει ο ελληνικός λαός. Και τα πληρώνει αέναα.

Απόδειξη:

1) Από το Μάαστριχτ και μετά, δηλαδή την τελευταία 20ετία, ο ελληνικός λαός έχει πληρώσει σε εγχώριους και ξένους τοκογλύφους και κερδοσκόπους το αστρονομικό ποσό των 772,9 δισ. ευρώ!

2) Μόνο από το 2000 και μετά, δηλαδή από την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, ο ελληνικός λαός έχει πληρώσει για τόκους και χρεολύσια μακροπρόθεσμων δανείων το ποσό των 400,5 δισ. ευρώ. Την ίδια περίοδο, για εξοφλήσεις εντόκων και βραχυπρόθεσμων τίτλων έχει πληρώσει πάνω από 240 δισ. ευρώ. Αθροισμα: 640,5 δισ. ευρώ!

Πίνακας 4.6 Δαπάνες εξοφλήσεως χρέους Κεντρικής Λοίπισης (σε εκατ. ευρώ)	
Έτος	Χρεολύσια + Τόκοι κ.λπ.
1992	10.600
1993	11.070
1994	16.342
1995	17.312
1996	20.243
1997	19.262
1998	18.870
1999	18.642
2000	22.688
2001	20.946
2002	28.874
2003	30.041
2004	27.799
2005	30.066
2006	26.086
2007	31.923
2008	37.452
2009	41.460
2010	32.772
2011	45.195
2012	25.160
Γενικό Σύνολο : 532.803	

Πίνακας 4.7 Εξοφλήσεις βραχυπρόθεσμων τίτλων (σε εκατ. ευρώ)	
Έτος	Έντοκα + Βραχυπρόθεσμοι τίτλοι (σε εκατ. ευρώ)
2005	5.085
2006	8.091
2007	24.723
2008	25.674
2009	36.904
2010	22.601
2011	33.395
2012	43.607
2013	40.000
Σύνολο : 240.080	

Τα παραπάνω στοιχεία και οι σχετικοί πίνακες, που περιλαμβάνουν τις δαπάνες για την καταβολή τόκων, χρεολυσίων και τις εξοφλήσεις βραχυπρόθεσμων τίτλων και εντόκων γραμματίων, ομολογούνται στην εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού του 2013 (σελίδα 133)

Από τη μια μεριά, λοιπόν, το κράτος και οι κυβερνήσεις δανείζονται αστρονομικά ποσά με τα οποία χρηματοδοτείται η δράση των κεφαλαιοκρατών. Από την άλλη μεριά ο λαός πληρώνει τα χρέη των κεφαλαιοκρατών και του κράτους και μάλιστα στο πολλαπλάσιο. Με τόκο!

Είναι προφανές, λοιπόν, τι συμβαίνει:

Ο ελληνικός λαός που για να καταστήσει «βιώσιμο το χρέος» - ένα χρέος που άλλοι το δημιούργησαν, άλλοι το προκάλεσαν και άλλοι το «έφαγαν» - πλήρωσε μόνο την τελευταία 20ετία σε τόκους κοντά στο ένα τρισεκατομμύριο ευρώ, τώρα, πάλι στο όνομα της «βιωσιμότητας του χρέους», θα «πρέπει» να ζησει χωρίς μισθούς, χωρίς συντάξεις, χωρίς δουλειά, χωρίς δικαιώματα, ώστε μέχρι το 2020 να τους έχει πληρώσει άλλα τόσα. Και αφού τους τα πληρώσει κι αυτά, τότε - το 2020 - θα τους «χρωστάει» κι άλλα τόσα, τα οποία (αν το σενάριο του κ.Στουρνάρα για 50ετές ομόλογο «ευωδοθεί») θα τα πληρώνει μέχρι το 2064. Που τότε θα του πουν ότι χρωστάει κι άλλα τόσα κοκ!

Επομένως, από τα προηγούμενα, αν απορρέει κάτι ως χρέος του λαού, είναι τούτο:

Το ευγενέστερο των «χρεών» του λαού, συνώνυμο της ίδιας του της ύπαρξης, είναι να οργανωθεί, να αντισταθεί και να διαγράψει το χρέος που όχι μόνο το έχει πληρώσει διπλό και τρίδιπλο, αλλά του λένε ότι θα το πληρώνουν και τα παιδιά του και τα εγγόνια του, κι αυτό, το πληρωμένο χρέος, ποτέ δεν θα τελειώνει!

Αν κάτι απορρέει ως πολιτικό συμπέρασμα είναι ότι η λύση σε αυτή την ατέλειωτη φρίκη δεν θα έρθει ούτε με την «επιμήκυνση» του χρέους, ούτε με τα «κουρέματα», ούτε με λογιστικούς προσδιορισμούς για το ποιο είναι το «καλό» και ποιο είναι το «κακό» χρέος, ποιο είναι «επονεϊδιστο» χρέος και ποιο όχι. Το χρέος είναι όλο επονεϊδιστο και κυρίως είναι όλο ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ. Από ένα λαό που δεν είχε καμία οφειλή, αλλά το πλήρωσε!

Εναπόκειται, τελικά, στον ίδιο τον λαό να επιβάλλει εκείνες τις πολιτικές αποφάσεις που θα καταστήσουν το πληρωμένο χρέος και διαγραμμένο.

Υστερόγραφο:

Αν η δική μας προσέγγιση είναι «δογματική», τότε παραπέμπουμε σε ένα πολύ ενδιαφέρον απόσπασμα από άρθρο της (καθόλου δογματικής) «Καθημερινής» της περασμένης Κυριακής:

«Δύο διάσημοι οικονομολόγοι που ασχολούνται ειδικά με την κρίση της Ευρωζώνης, ο Βέλγος καθηγητής στην Οικονομική Σχολή του Λονδίνου (LSE), κ. Paul De Grauwe, και η Κινέζα καθηγήτρια στο Κολλέγιο του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, κ. Yumei Ji, σε κοινή εργασία τους, μελετούν τα δεδομένα και καταλήγουν στην εξής απάντηση: Κληρονομιά της λιτότητας θα είναι τα μη βιώσιμα χρέη (...). Μεταξύ των περιπτώσεων που επικαλούνται για να στηρίξουν το συμπέρασμά τους είναι η Ιταλία, η Πορτογαλία, η Ισπανία και βεβαίως (όπως θα έχετε καταλάβει...) η χώρα μας. Αν υποθέσουμε -γράφουν- ότι η Ελλάδα θα πληρώνει επιτόκια όχι μεγαλύτερα από τον ρυθμό της ετήσιας οικονομικής μεγέθυνσής της, για να μειωθεί το χρέος της στο 90% του ΑΕΠ θα απαιτηθούν 22 έως 50 χρόνια, ανάλογα με το ύψος των ετήσιων πρωτογενών πλεονασμάτων. Θα απαιτηθούν 50 χρόνια αν το πρωτογενές πλεόνασμα είναι 2% ετησίως, 30 χρόνια αν είναι 3% και 22 χρόνια αν είναι 4%. Όπερ σημαίνει, επιβολή πολύ βαριάς λιτότητας επί 22 χρόνια ή βαριάς επί 30 χρόνια ή λιγότερο βαριάς (αλλά, πάντως, λιτότητας...) επί μισό αιώνα, για 50 χρόνια (...).»

email: mpog@enikos.gr

enikos

Πηγή